

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Sturoul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Fiul cel rătăcit.

Noi putem să-l părăsim pe Dumnezeu, El totuș nu ne părăsește pe noi. Cu bucurie așteaptă întoarcerea noastră, deși greu și mult L-am vătămat. Aceasta ni o spune Isus în cea mai frumoasă și mai omenească parabolă: cea a fiului rătăcit.

Fiul cel rătăcit a părăsit pe părinții săi, casa părintească, liniștea, fericirea și siguranța ei de dragul prietenilor răi.

Mănat de ușurătatea tinereței, îl vedem stăpânit de patimi tainice. Suportă cu greu ochiul supraveghetor al părintelui, viața ordonată familiară îi pare o sarcină greu de purtat, vrea să se elibereze. Vrea să trăiască condus numai de poftele inimii sale. Își cere partea din moștenire. Părintele îndurerat nu se opue. Ii dă partea și fiul pleacă în țări îndepărtate. Uită de bunul

său părinte și își petrece viața în nesfârșite veselii, în păcatele cele mai urâte. Cum nimic nu mai ține pe vecie, așa și-a prăpădit și fiul cel rătăcit toată averea sa. A decăzut tot mai mult.

În țara visurilor sale a găsit numai neliniștea și muștrarea amară a conștiinței. Din moment în moment devine tot mai nefericit. Acela, care n'a voit să slujească părintelui său, a trebuit să între ca srevitor la un stăpân dur și nemilos. S'a dejosit până la animale, căci dorea să mânănce din resturile rămase dela animale. Atâta nefericire îl îndeamă, ca uitând mândria sa, să se întoarcă la părintele său, umilit și zdrobit de multele suferințe. De fericirea casei părintești și noi am avut parte. Prietenii noștri însă ne-au depărtat dela ea. Bătrâni tineri și tineri bătrâni mânați de dorul li-

bertății, am părăsit cu ușurință pe Bunul nostru Părinte. Ne-am cerut partea, și primindu-o, am uitat să mulțumim pentru atât de mult bine, ce ni s'a dat. Am părăsit împărăția Domnului, ca să ne petrecem viața noastră în alte țări. Am uitat să ne rugăm, am uitat poruncile. Am prăpădit darul cel sfințitor, dreptul nostru la împărăția cerului. Meritele anterioare câștigate în timpul nevinovăției noastre au pierit. Un vâl întunecat acopere amintirile frumoaselor clipe ale primei cuminecări.

Educația creștinească din familie, pacea lăuntrică, credința, toată, toate par ca niște povești din copilărie. Din zi în zi suntem mai nefericiți. În marea noastră lipsă sufletească ne angajăm în serviciul diavolului. Acest nou stăpân e nemilos. Ne dojenește din clipă în clipă tot mai mult, până la starea animalelor.

Atâta umilire trebuie să

ne deschidă ochii. Fiul cel rătăcit s'a întors la Tatăl său pentru că n'a voit să rămână în rândul animalelor. Să facem cași el : să intrăm în sinea noastră. Să meditam. Să ne amintim, că ce multe bunătăți ne-a făgăduit păcatul, dar nimic n'a realizat. A mințit. Să medităm asupra fericirii pierdute. Am părăsit un părinte bogat, care nici odată nu ne-a mințit. Un Părinte, care ne-a iubit atât de mult, că s'a micșorat pe sine trupul nostru luând și răbdând moarte pentru noi. În marea noastră părăsire să luăm o hotărîre tare, să ne întoarcem la Părintele nostru.

În aceasta hotărîre să nu ne împiedece nici răsul ironic al prietenilor, nici obiceiurile cele rele, nici haina zdrențoasă a sufletului nostru și nici calea cea lungă. Să facem aceasta întoarcere fără amânare cum a făcut și fiul rătăcit. Căci Dumnezeu toate ni le-a făgăduit numai zina de mâine nu. Întoarcerea noastră să fie însoțită de adevărata părere de rău. Și Bunul nostru Părinte ne va primi din nou în dragostea sa. Ne va aștepta. În calea noastră va eși, în brațele sale ne va strînge. În haine strălucitoare ne va îmbrăca. Așa bine îm-

brăcați ne va duce la masa sa dumnezeiască, la altarul

său, ca acolo să ne săturăm sufletul nostru infomătat.

Ucenicii Domnului.

7. Sf. apostol și evangelist Matei.

„Când Isus a eșit de acolo, a venit un om numit Matei, care era vameș; și i-a zis lui: Vino după mine și el s'a sculat și l-a urmat”. Matei 9, 9

Pentru a urma lui Isus, sf. Matei a părăsit de bunăvoie toate bogățiile pe cari le strânsese pe urma slujbei sale de vameș. După Înălțarea la cer, el merge să predice Evanghelia în Etiopia, printre locuitorii cărei țări, cuvântul său a prins rădăcini și mulți s'au încreștinat. Se istorisește că odată, *Ifigenia*, fica regelui, auzindu-l—pe sf. apostol—vorbînd despre feciorie s'a convins în așa măsură, încât îndată a făcut vot (făgăduință) că va păzi fecioria cât timp va trăi. Pilda acestei principese, a fost urmată de alte 200 de fete tinere, din cele mai bogate familii ale țării. Dar regele avea alte planuri; el voia să-și căsătorească fica după un principe bogat, însă sf. Matei a cercetat-o de mai multe ori îndemnându-o să-și țină promisiunea fecioriei. Infuriat peste măsură, regele a dat ordin soldaților să-l omoare pe sf. apostol, ceea ce aceștia au și făcut.

Pe lângă propovăduirea cuvântului dumnezeesc prin grai viu, sf. apostol a făcut-o și în scris, căci dela el avem o Evanghelia în care se cuprinde viața și faptele Mântuitorului Isus Hristos.

Precum l-a chemat pe Matei, care ședea la vamă, așa ne chiamă Isus și pe unul fiecare dintre noi. Să urmăm acestei chemări, căci dacă Isus se va'ndepărta, cine știe de-L vom mai putea ajunge... Să ne sculăm deci, cu hotărîre: să renunțăm la păcat cu o voință fermă, pentru că de-acum să nu mai cădem. Isus ne chiamă demult, și cu toate acestea noi suntem în aceeaș stare păcătoasă; suntem tot departe de a servi lui Isus și suntem tot alipiți de plăcerile acestei lumi înșelătoare.

Sf. apostol Matei, este unul din cei 4 evangeliști, însă el nu s'a mulțumit să scrie admirabila Evanghelia pe care o avem azi, ci a vrut să meargă să predice Etiopienilor ceea ce a scris în sfânta Carte. Cea mai mare parte a creștinilor nu pot scrie și nici măcar să predice Evanghelia cași sf. apostol Matei, însă toți pot și trebuie să asculte de Evanghelia cași el! Avem credință?! Să facem în așa fel ca din faptele noastre să se vadă credința, după cum ne îndeamnă sf. Ioan Gură de aur: „Trebuie să-ți pui viața ta. în acord cu Evanghelia”.

Sf. apostol Matei a fost martir și putem spune: martirul celei

mai frumoase virtuți — martirul castității. Viața noastră încă trebuie să fie un continuu martiriu. Trebuie să ne lipsim de cele mai dulci plăceri; trebuie să murim pentru noi înșine, prin mortificarea simțurilor, a pasiunilor și a propriei noastre voinți. Aceasta — cu adevărat e foarte greu, dar cerul merită cu mult mai mult, decât aceste câteva suferințe! E greu, însă va fi mai bine ca aici pe pământ să suportăm puțină greutate, decât să auzim, la judecata din urmă aceste înfricoșătoare cuvinte: „*Mergeți dela Mine blestemaților în focul cel de veci!*” Matei 25, 41.

(Traducere)

8. Sf. apostol Toma.

Pentru că M'ai văzut Tomo, ai crezut; fericii ceice n'au văzut și au crezut!” Ioan 20, 29.

Dintr'un simplu pescar sf. Toma a devenit apostol al Domnului. Deși a întovărășit pretutindeni pe Isus, l-a văzut minunile și l-a auzit prorociile, sf. Toma n'a vrut să creadă că Isus a înviat, înainte de ce l-ar vedea cu ochii lui. Mântuitorul i-s'a arătat și lui Toma, pe când era împreună cu ceilalți apostoli, și acesta a pus mâna în adorabilele rane ale Mântuitorului și rușinat a exclamat: Eu te recunosc, *Domnul meu și Dumnezeucul meu!* După înălțarea Domnului, sf. Toma a mers să predice cuvântul Evangheliei în țara depărtată a răsăritului numită India.

Faptele ni-l arată pe sf. Toma ca pe un apostol necredincios, care n'a voit să creadă în in-

rea Domnului, decât cu condiția de a-L vedea pe Mântuitorul cu propriii săi ochi. Dar muștrându-l pentru această necredință, Isus zice: *Fericiți cei cari au crezut fără să fi văzut!*”

Oare, noi suntem din ceata fericită a celor credincioși? Nu știi! Căci dacă am crede cu tărie că Isus a murit pentru păcatele noastre; dacă am crede că există un rai și un iad, zic dacă le-am crede acestea, am duce o viață cu mult mai sfântă. „*Nefericiți cei cari așteaptă pedepsele lui Dumnezeu, pentru a crede!*”

Credința acestui sf. apostol s'a deșteptat numai după ce Isus i-a vorbit și după ce l-a pipăit sfintele. I rane. Aceste rane, sunt ca niște fântâni ale Mântuitorului, unde trebuie să se refugieze suflețele noastre pentru a-și *reimprospăta credința*, pentru a-și *întări nădejdea*, și pentru a-și *sătura iubirea*. Suntem noi, pe deplin convinși că Isus a suferit pentru noi cu toate părțile corpului Său? Dacă intradevăr credem, cum mai putem iubi plăcerile acestei lumi, devreme ce Isus a iubit numai suferințele??

Sf. apostol Toma, și-a ispășit necredința printr'o părere de rău, prin mărturisirea dumnezeirii lui Isus și prin faptele sale de apostolat. El a dus Evangelia mântuitoare până în țările cele mai depărtate ale răsăritului și a pecetluit cu propriul său sânge, adevăratatea predicării Sale. Este de prisos ca vorbele noastre să spună că noi credem în Isus Hristos, iar faptele să desmintă aceasta afirmare! Suntem gata să murim pentru a dovedi credința noastră?! Toți cei cari, mai

bine pierd grația lui Dumnezeu și cerul, decât să se lipsească de vre-o plăcere trecătoare, sunt ei creștini?! Nici pe departe...! Și sfântul *Ioan Gurădeaur* ne'ntreabă: *Dacă eu nu pot recunoaște în voi cel puțin niște oameni cu socoteală, cum vă voi mai putea da numele de creștini?!*”

(Traducere)

Alin Vania

Cuvinte înțelepte.

1. O sămânță acunde în sine un arbore gigantic, iar un moment hotărăște o veșnicie, — bună ori rea! — sf. *Bernard*.

2. Crucea lui Hristos este cheia cu care se va deschide poarta raiului! sf. *Ioan Gurădeaur*.

3. Carnea luptă ne'ncetat contra spiritului, deci să nu încetăm a lupta contra cărnii! sf. *Augustin*.

4. Nu ascultăm de Isus, nici El nu ascultă de noi, nu-L căutăm pe Isus, nici El nu ne caută pe noi. Sf. *Silvian*.

5. Invățătura nu ne poate folosi la nimic, dacă nu se bazează pe cunoașterea lui Dumnezeu. sf. *Ieronim*.

6. Pentru un moment de încercare — de vom fi tari — vom avea o veșnicie de fericire. sf. *Grigore*.

7. Lume pășătoasă, de ce mi promiți atât cât nu-mi poți da?! sf. *Augustin*.

8. Să socotești de nimic toate necazurile și să nu iubești atât de mult această lume, încât s'o dorești mai mult ca pe Mântuitorul. sf. *Ignațiu*.

9. Pentru a cunoaște pe Dumnezeu, învață să te cunoști pe tine însuși. *sf. Ciprian.*

10. În orice necaz întreabă-te :

Nu se datorește acest necaz faptului că ai părăsit pe Domnul Dumnezeuul tău ?! *sf. Ieronim.*

Traducere de Alin Vania

Aceea, ce nu vedem.

Două lucruri au preocupat opinia publică românească în trecutul apropiat : evenimentele politice și lupta ce s'a declarat pe teren religios. Aceste două lupte au atras atențiunea tuturor lăsând teren liber unor curente, împotriva cărora numai prin unirea tuturor forțelor ne-am putea apăra.

Luptele acestea slăbesc credința, iar din ghiarale pericolului care vine numai credința ne poate scăpa. Căci în calea terorismului comunist singură biserica formează zid neînving.

Luptele discreditează crezul omului, disciplina scade, oamenii se lapădă de Biserică și lepădându-se de Biserică, se lapădă de Isus, apoi urmează totala abandonare a ideii de Dumnezeu.

Așa devine omul creat pentru cer, omul de azi, legat de pământ, egoist, inconștient, fără idealuri, omul, care vrea trăi fără de Dumnezeu. Ori ce instigație, orice început de luptă religioasă, este preludiul unei mari tragedii omenesti. Este de netăgăduit, că la Rusia bolșevică de azi s'a ajuns pe calea unui lung proces. Acest proces e în neîncetată desbatere în fața tuturor popoarelor lumii. Unele termină procesul mai repede, după cum s'a lăsat sau

nu s'a lăsat Bisericii libertatea și liniștea cerută pentru îndeplinirea menirii Ei.

Acest proces a început cu *reformația*, când oamenilor li s'a răpit cu forța sau amăgiri credința lor. Aceasta în anul 1517. Au ajuns două sute de ani, ca în anul 1717 să vedem înființată prima loje masonică, și încă două sute de ani și iată ultima etapă a evenimentelor catastrofale produsă de nesocotitul pas al celor ce nu și-au dat poate nici ei seama de gravele urmări ale nizuințelor de a răpi dela om ce are mai sfânt, credința sa : *Rusia comunistă.*

Religia nu este politică, nici economie. Dar dacă politica și economia ajunge în mâinile unora, cari nu au credință, cari nu înțeleg marea chemare a Bisericii cari tind la desființarea ei, suntem datori, ca să ne ridicăm cuvântul și împotriva mișcării de desființare să mobilizăm toată suflarea adevărat creștinească.

Pentru că omenirea bolnavă e încunjurată de trei vrăjitori ; nici unul nu-i poate da leac vindecător, *numai al patrulea, adevăratul medic al omenirii, Biserica Domnului Isus.*

Iată cei trei vrăjitori, fructul vrăjbiilor religioase :

1. *Liberalismul.* Industrie liberă, comerț liber, economie liberă, presă liberă, concurență liberă pe toate terenurile, libertate în religie, apoi toate vor fi bine. Sunt cuvinte plăcute la auz, dar adânc primejdioase. Mai ales în ce privește religia. Căci nu e tot atât de ce religie te ții.

E adevărat, că cel puternic se impune și cei slabi cei fricoși se supun în lipsa unei forțe interne, dând scena unei lupte dintre lup și oaie. E ușor de ghicit care dintre ei va birui. Lupul în cazul nostru, se folosește de momeli, de avantajii materiale, inaugurând în acest fel, o nouă Dumnezeire, materialismul, ca preț de trădare. Iată primul pas către catastrofa omului.

Așa se plantează în suflete „vițelul de aur” în jurul căreia se învârteste tragicul viitorului omului.

Omul care în urma împrejurărilor n'a ajuns la acest vițel, se revoltă împotriva acestora, pe cari soartea i-a favorizat. Se organizează, se luptă și pentru toate neajunsurile cauzate de cei ajunși, pe Dumnezeu îl invinuește.

Miliardarul american Fairfax a fost eternizat într'o novelă. Scriitorul novelei a făcut un tablou. Fairfax stă pe un vârf, în mâinile sale stringe cu tărie un enorm dolar de aur, în jurul lui se învârtesc sori de dolari. Capul lui este încunjurat de aureola sfinților. Stă cu o față blazată și plină de superbie nedescris, cași un idol oriental. De ambele părți, din adâncimi

mâini slabe se ridică, cu degete împreunate pentru rugă: el însă nu se mișcă din liniștea-i budhistică, își închide ochii. Oare aude strigătele săracilor? Probabil, asemenea lui Odisseus și-a astupat cu ceară urechile. Se simțește bine în baia raze-lor reci ale soriilor de aur.

Materialismul odată întronat, nu numai Fairfaxii, dar și cei săraci se pleacă în fața „vițelului de aur”. Spiritul hărățit pătrunde azi lumea materialistă, pentru aceea nu trebuie azi Dumnezeu și religie, pentru aceea a scăzut dragostea. Certurile, tulburările religioase, cu metodele lor de luptă numai măresc acest pericol al liberalismului materialist.

Iată și al doilea vrăjitor: socialismul, organizarea muncitorilor, împotriva capitalului exploatare. Sub sfaturile blânde și în cadrele dragostei de aproape, socialismul a devenit necesar și bun. Doar, marele Pontif Leo XIII, încă în anul 1891 Mai 15 a publicat enciclica profetică „Rerum novarum” și în toamna aceluiaș an 6000 de muncitori francezi au aplaudat în Vatican: „Trăiască Papa muncitorilor!” Despre aceasta scenă atât de insufletită scria un redactor al gazetei: Republique Francaise: „Priviți, Papa a permis să fie supranumit Papa muncitorilor. Cine ar fi crezut, că numai cu 20 de ani după desființarea Statului Papal se va întâmpla așa ceva? Papa a pierdut de sub picioare ultima glie de pământ, iar azi stăpânește asupra milioanei de muncitori din toate țările”.

Iar în anul 1931, Mai 15 sub steagurile muncitorești ale tuturor popoarelor Europei s'au adunat din nou la Vatican muncitorii, ca să mulțumească marelui urmaș al lui Leon al XIII pentru binefacerile enciclicei Rerum novarum și pentru apariția lui „Quadragesimo anno” Așa știe Biserica lui Isus să molcomească spiritele, așa știe să apere adevărul, dacă i se dă libertate de acțiune și liniște. E mare rolul Ei, e păcat a o împiedeca cu orice fel de tulburări în munca Ei binefăcătoare.

Ultimul vraci: Comunismul. Agenți cutreeră satele și orașele. În terenul prielnic pregătit de luptele confesionale, pe nesimțite picură în sufletul amărit al oamenilor cuvintele de „oameni fericiți”. „Egalitate. Statul se îngrijește de toți și de toate. Abia câteva ceasuri trebuie să muncești pe zi. În contra unui bon primești totul, de ce ai nevoie: medicament, dacă ești bolnav, beutură, dacă ești înșelat, haine, distracții... Căsătoria e trecută într'un registru, divorțul în altul. Copilul e crescut și educat de stat, fără credință în Dumnezeu. Biserici nu mai trebuiesc vor fi prefăcute în teatre, cinematografe, cluburi, sale de dans” În urma situației create de luptele confesionale, cuvinte asemenea acestora sunt aruncate și sămânate învinând sufletul omenesc. Iar bisericii, ocupate cu propria sa apărare, i se ia posibilitatea de a contrabalansa munca agenților Moscovei.

Și sufletul credul al țara-

nului primește toate. Deși toate sunt altcum nu așa pe cum se spune. Bolșevismul nu cunoaște religie. Planul cincenal: 1. a închide bisericile rămase, 2. a desființa celele religioase: educația religioasă din familie, 3. propaganda antireligioasă, 4. preluarea bisericilor și 5. biruința deplină, este mărturia evidentă, că bolșevismul e lupta împotriva lui Dumnezeu.

Bolșevismul nu cunoaște proprietate. Totul e al statului. La început se spunea: nu vom lua numai averile împărătești. Când însă au ajuns la putere, au venit birurile insuportabile, lovituri cu patul armei, rechizițiile etc. surghiunul, închisoarea, moartea. Între anii 1917—1921 au fost executați 815.000 de țărani. Și câte sute de mii taie lemne pe țărmul Mării înghețate, locuind în bărci de scânduri și alimentându-se cu mămăligă înghețată. În anii 1920—21 șase milioane de Ruși au murit de foame.

Bolșevicul e rob. În loc de 8 ceasuri pe zi, lucrează 10-16 ore. Iadul e acolo, cei cari doresc comunismul, să stea în Rusia numai o singură lună. În Rusia trebuie să fii mut. Acolo nu este îndurare, nu este iubire, nu este bunătațe. Cu ocazia venirii lui Hitler în fruntea Germaniei, conducătorii comunismului German fugiți în Rusia s'au sinucis, văzând fructele dezastruoase ale bolșevismului. Numai stăpânitorilor le merge bine. Doisprezece medici caută de sănătatea lui Stalin. În teatru i se rețin 100 de lacuri, unul pentru el, iar restul de 99 pentru

cei 99 de detectivi cari îl păzesc.

Nu este libertate. Numai teroace, viol, cera, criminalitate, pregătire nebună la un război mondial și la o revoluție mondială.

Procesul acesta a pornit și la noi. Zidul de apărare este Biserica. Dacă Ea va fi slăbită cine va putea stavili curentul acesta groaznic? Mare este răspunderea aceloră, cari în

orbia lor îngreunează activitatea Bisericii.

Reformația din 1517 a fost baza activității masonice inaugurată la văzul lumii în 1717, tot ea fost în continuare cauza inaugurării comunismului în Rusia 1917 și apoi și în alte state.

Planurile de convertire a țării ale celor puternici dacă nu vor sista în curând, vor produce un 1917 rusesc și în țara noastră, pe care atât de mult o iubim.

testant Gregorovoiu scrie : „*Înfrățirea liniștitului și vrednicului Papă înaintea celui mai groaznic cotropitor al Istoriei ține de faptele cele mai mărețe, pe care le-a săvârșit vre-un om în toate vremurile, și ea asigură Papii Leon recunoștința omenirii și nemurirea, căci atari fapte sunt rare*”.

Protestantul Herder scrie : „*E opera Papilor, căci Europa n'a fost pentru totdeauna înghițită de huni, tătari, turci și mongoli*”.

3) *Papalitatea a fost și rămâne singurul simbol și garant al unității și al purității în credință* : Grija ei cea mai sfântă a fost mereu de a păstra omenirii unitatea și puritatea credinței creștine, chemând cu blândețe pe eretici la întoarcere, iar în caz contrar alungându-i fără înduplecare din sânul Bisericii.

4) *Papalitatea e păstrătoarea bunelor moravuri* :

a) *cu privire la sfințenia Familiei* : Papii au apărat mereu sfințenia și indisolubitatea căsătoriei, chiar în fața împăraților și regilor. Exemple : pe regele Lotar II, care își alungase soția legitimă Teutberga voind să se cunune cu concubina sa Waldrade, având de partea sa chiar pe vlădicii țării sale, Nicolae I și nevoește sub amenințarea sfuriseniei să-și reia soția cea adevărată. La fel a procedat în sec. X Papa Grigorie V împotriva regelui Robert, în sec. XI Papa Urban II împotriva lui Filip al Franței, iar în sec. XVI-lea Papa Clemente VII lăsă cu inima însângerată Anglia să apostazeze, decât să permită pătimasului;

Insemnătatea istorică a Papalității.

PENTRU CREȘTINISM

1) *Răspândirea Creștinismului este aproape în întregime opera Papilor* : în I. veac : Dionisie e trimis de Papa Clemente să încreștineze Galia, Franța de azi. În secolul II : Papa Elefterie trimite pe dintăiu propovăduitori ai credinții creștine în Anglia. În secolul V : Sf. Patriciu e trimis de Papa Celestin în Irlanda. În secolul VI : pleacă în Anglia din porunca Papei Grigorie I. călugărul Augustin. În secolul VIII : călugărul Winfried-Bonifaaciu primește poruncă de la Papa Grigorie al II. să încreștineze Germania. Papa Silvestru II. trimite în secolul X misionari în Ungaria. — Papa Ioan al VIII-lea trimite pe alții cam pe aceiaș vreme în Prusia și Rusia. Indată după descoperirea Americii Papii trimit misionari în acele ținuturi nou aflate. Sf. Francisc Xaveriu pleacă din porunca Papii în China. În anul

1621 ia ființă din îndemnul Papei Grigorie al XV-lea marea Centrală Misionară a Propagării credinței creștine. Ca în toate veacurile, așa și astăzi muncesc sute de mii de apostoli ai creștinismului din porunca Papii PIU al XI-lea, spre a aduce popoarelor sălbatice din lumea întreagă adevărata cultură și civilizație a creștinismului.

2. *Papalitatea a apărat înreaga creștinătate* :

a) *cu jertfa de sine* : Cei dintăiu 24 Papi, începând cu Sf. Petru († a. 67) până la Pp. Sixt al II-lea († a. 258) au murit cu toții în șir ca martiri. Dionisie al 25-lea în seria Papilor moare de moarte naturală în a. 268. Cei cease urmași ai săi își dau iarăși sângele și vieșă pentru credința lui Cristos.

b) *față de barbari și primejdia turcească* : Papa Leon cel Mare oprește în anul 452 năvălirea hunilor sub Atila la Mantova. Cercetătorul istoric pro-

rege Enric VIII. o excepție împotriva legii lui Cristos.

b) *cu privire la viața politică*: Papalitatea a apărut noroadale împotriva nebuniei cesareene a împăraților romani și bizantini, ca și împotriva absolutismului Hohenstaufenilor. „*Papii au fost adevărată pavăză a libertății politice în Evul Mediu*” — scrie istoricul protestant Leo. Tot prin influența lor s'a desființat treptat sclavia și s'a ajuns la tratamentul omenos al indienilor și al negrilor în țările nou descoperite.

c) *cu privire la viața socială*: Papa Leon XIII a propovăduit lumii din nou principiilor creștinești despre originea puterii de Stat, despre relațiile dintre patroni și muncitori, despre soluționarea chestiunii sociale, operă continuată cu atâta grijă părintească de Papa Piu XI.

d) *înălțând moralecește tineretul și poporul întreg* prin promovarea sf. Împărtășanii timpurii de către Papa Piu X: „*Omnia instaurare in Cristo*”. Acțiunea Catolică! Lupta împotriva bolșevismului.

e) *înfrățind popoarele*: Opințiile Papii Benedict XV și Pp. Piu XI pentru pacea între popoare, pentru alinarea mizeriei prinzonerilor de război și a invalizilor, a copiilor înfometaji și a popoarelor în neagră mizerie.

PENTRU CULTURA ȘI
CIVILIZAȚIE.

Cultivând știința: Marile Universități din Praga (1347), Viena (1365), Heidelberg (1385), Colona (1388), Erfurt (1389),

Lipsca (1409), Rostock (1419), Trier (1454), Basel (1459), Friburg (1457), Ingolstadt (1459), Tübingen (1476), Mainz (1476), au luat toate ființă din îndemnul Papiilor. Sub acest raport amintim pe Papa Inocențiu III, cel mai mare și mai genial dintre Papi (1197 - 1216).

În literatură, știință teologică și artă, cele mai de seamă opere au luat naștere și au progresat din îndemnul și cu încurajarea Papiilor. Capo d'operele din Vaticana și Cetatea eternă, unde a lucrat un Michelangelo, Raffaello, Bramante și alții sunt mărturie grăitoare.

Credința în Isus Cristos rămâne nedeslipită de Stânca lui Petru! Unde nu e această stâncă acolo nu e nici Biserica, nici Cristos! Nu ne lăsăm despărțiți de Petru, fiindcă nu voim să pierdem pe Cristos.

IOV.

TUTUROR CETITORILOR NOȘTRI. Săptămâna trecută din motive independente de noi „DUMINECA” n'a apărut.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Fostul împărat al Abesiniei Haile Selassie trăiește în Anglia în mizerie. De luni de zile n'a mai putut plăți personalul său de serviciu. Acum vrea să-și vândă frumoasa și spațioasa sa casă, cumpărând una mai mică. Mussolini i-a acordat o frumoasă rentă anuală, el însă nu voiește să o primească. El spune: „nu voiesc să-mi vând țara”. Mai bucuros înfruntă mizeria și toate neajunsurile.

Iubirea peste toate. În America, mai mulți ani în urmă o proeminentă conducătoare a metodiștilor, a intrat în sinul Bisericii catolice. Cu ocazia nașterii primului său copil doamna a fost transportată în singurul spital al orașului de provincie, unde călugărițele catolice îngrijau de bolnavi. Acolo a devenit catolică.

Iată ce scrie despre întoarcerea ei: „În cele zece zile, câte am petrecut în spital, m-a cuprins nu simțământ încă necunoscut de mine. Nici odată în viața mea nu am văzut atâta abnegație, cași la călugărițele aceste. Nici odată n'am văzut atâta credință, atâta speranță în bunătatea și iubirea lui Dumnezeu, cași la aceste surori. Copilul meu era atât de slăb încât nu aveam nici o nădejde, ca să trăiască. Călugărițele însă nici o clipă nu și-au pierdut încrederea. S'au rugat bunului Dumnezeu — individual și împreună — pentru viața copilului meu.

Copilul a rămas în viață! Anul acesta a făcut examenul de maturitate, iar în anul viitor va începe studiile sale teologice. Eu am devenit catolică, când copilul meu avea patru săptămâni. Mai târziu a intrat și soțul meu în sinul „Bisericii”. Cât e de mare puterea iubirii de aproapele. Pentru aceea mai pe sus de toate: iubirea!

Lăudat să fie
Isus Hristos!
In veci
vecilor.
Amin.

Poșta redacției.

M. B. Seini. E foarte trist aceea cea scrii. Că s'au găsit și în Seini trădători, nu e mirare. Nu este pădure fără uscături. Și de aceștia trebuie să fie. Mai trist e însă modul în care au fost edemențiți. Căci minciuna nu duce la bine nici odată. Dealtcum sunt arhicunoscute mijloacele de convingere folosite de sămănătorii de vrajbă. Spune bunilor credincioși, că preotul Zalonkovski, „distinsul preot” spre fericire nu este din Sighet, ci din Șiretul Bucovinei, nu este nici român, ci polon, nu este nici greco-catolic, ci a fost romano-catolic. În ce privește apoi pe preoții din Sighet, și peste tot pe preoți din Maramureș, de un gest asemănător nici nu poate fi vorba. Minciunilor de acest soi nu trebuie a da crezământ. Suntem tari, și înfruntăm cu ajutorul Domnului toată vijelia.

COLABORATORILOR NOȘTRI. Săptămâna trecută, din motive independente de noi nu am apărut. Articolele de actualitate le vom publica, când se va putea.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Tipografia și Librăria Asociației ptu Cultura Poporului Român din Maramureș

Hârtie și călimară
Toc, creion orice cerneală
Penițe, toc automat
Hârtie de pachetai
Tampoane și sugător
Hârtie în trei color
Burete ce șterge bine
Și caiete cu foi fine
Creion Hardmut Kohinor
Tușuri în multe color
Cărți frumoase de lectură
Copcii, ace, gumă bună
Chipuri sfinte și rozare
Tipărituri parohiale.
Toate se găsesc aici
Veniți dar voi, mari și mici.

Calendar săptămânal.

20—26 Februarie 1938.

20. Dumineca Fiului rătăcit

ap. I. Cor. 6, 12. Evg. Luca 15, 11-32
Ep. Leon † 78.

21. Luni C. Timoteu

22. Marți Mart. din Eughen

23. Mercuri M. Policarp † 168

24. Joi afl. Cap. sf. Ioan

25. Vineri Ep. Tarasie † 806

26. Sâmbătă Ep. Porfirie † 421.

„Au nu știți, că trupul vostru este biserică Spiritului Sfânt, carele locuiește intru voi, pe care-l aveți dela Dumnezeu și nu sunteți ai voștrii? Căci sunteți cumpărași cu preț. Măriți dară pe Dumnezeu în trupul vostru și în sufletul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu”.

